

[Jens Johs. Hansen.]

kommet, hvor der gøres endeligt op med disse Folk. For øvrigt synes jeg, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen udvikler en forbløffende Aktivitet i disse Dage i Folketinget, men det er maaske, fordi det ærede Medlem i Besættelsestiden har samlet saa mange Kræfter, medens andre Partier og andre Medlemmer af denne Forsamling var i fuld Aktivitet mod Besættelsesmagten.

Hoff: Jeg vil gerne have Lov til at komme med et Par Bemærkninger til Udvalgets Ændringsforslag. Ændringsforslaget til Straffelovens § 1 betyder en yderligere Præcisering af, at man ønsker at sætte et Skel ved den 29. August og ikke ved den 9. April. Personlig vilde jeg have foretrukket, at man ikke var gaaet denne Vej, men havde beholdt den oprindelige Formulering, eller maaske snarere, at man var gaaet i Retning af at fremhæve, at der nok kunde være Grund til i visse Tilfælde ogsaa at lade Handlinger udført før den 29. August falde ind under Loven.

Med Hensyn til § 10 anser jeg Ændringsforslagets Formulering for at være en ubetinget Forbedring. Især anser jeg det for værdifuldt, at der ikke i Loven nævnes noget om, at der skal tages en særlig Stilling over for Medlemmer af det tyske Mindretal.

I § 11 har man ønsket indføjet det lille Ord „upaakrævet“. Der stod i Justitsministerens Formulering i Bemærkningerne, at en Embedsmand kunde straffes, hvis han havde ydet Tyskerne Hjælp ud over, hvad der fulgte af ufravigelig Instruks, og det vil med andre Ord sige: ud over hvad der var paakrævet, for det maa jo siges, at det kan ikke i den Periode have været paakrævet at hjælpe Tyskerne ud over, hvad der fulgte af Embedsmændenes absolutte Instruks. Nu skal der altsaa staa, at Tjenestemænd, som har ydet upaakrævet Hjælp, kan straffes. Den Ændring vil jeg anse for upaakrævet, men uvæsentlig for Lovens Aand, selv om den maaske ikke er det for dens Bogstav.

Med Hensyn til § 16 er den foreslaede Formulering sikkert en Fordel, idet man derved undgaar Muligheder for Strid om Stillingen til Modstandsbevægelsen før den 29. August 1943, og det skal vi helst ikke have for meget Strid om nu.

I det store og hele betyder Ændringerne en Forbedring af den højtærede Justitsministers oprindelige Forslag, og jeg kan ganske tiltræde de Ændringsforslag, Udvalget har stillet. Det samme gælder Ændringsforslaget til Retsplejeloven. Deri-

mod undrer det mig, at det ærede Medlem for Retsforbundet Hr. Oluf Pedersen nu ønsker en Folkeafstemning. Jeg synes, det er en mærkelig Maade, det ærede Medlem har spillet — saa paa, at det er Folketinget, Afgørelsen ligger hos, og saa paa, at det er hos Folket, ganske som det i Øjeblikket synes at passe. Forleden sagde det ærede Medlem, at han var overbevist om, at dette høje Ting var i Overensstemmelse med Folkets Vilje i Dag, og i Dag hævder han ved sit Ændringsforslag, at et Flertal her i Salen for Dødsstraf ikke uden videre kan tages som en endelig Afgørelse, men at man maa forlange, at Folket selv faar Lejlighed til at udtale sig. Jeg synes, det er upaakrævet, og vil henstille, at man vedtager Lovforslaget, saadan som hele Udvalget har foreslaet det ændret.

Frede Nielsen: Det er navnlig § 10 i det foreliggende Lovforslag, der har Interesse for Sønderjyderne og det tyske Mindretal, og jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger i Forbindelse hermed.

Bestemmelserne i Almindelighed i dette Lovforslag vil først og fremmest ramme alle dem, der staar paa ledende Pladser inden for det nazificerede tyske Mindretal, og det er en Selvfølge, at de rammes haardt. Mindretallets Politik har, lige fra det Øjeblik da Nazismen slog igennem, været drivende illoyal over for Danmark. Alle paa de ledende Poster inden for Mindretallet vidste præcis, hvad de gav sig af med, de vidste, hvor farligt og kompromisløst Spillet var. Men der er et Par Kategorier af Mindretallets Medlemmer, som omfattes af Lovforslagets § 10, og som jeg gerne vil sige lidt om.

Der er først de unge Mennesker, som meldte sig til Krigstjeneste paa Fronterne. Det kan ikke nægtes, at der her er visse undskyldende Momenter, visse forklarende Momenter i hvert Fald. De følte sig som Tyskere, de var Nazister. De følte sig forpligtede, og de drog Konsekvensen af deres Opfattelse. Der er da ogsaa i den Affattelse, § 10 nu har faaet, aabnet Adgang til Strafnedsættelse; i ganske særlige Tilfælde kan Tiltale endogsaa undlades. Fritage dem over en Bank har man ikke kunnet og ikke villet; de anklagende Forhold over for dem vejer stærkt til, de paagældende maatte vide, hvordan Forholdene i Danmark og Tyskland virkelig var, og at de ganske afgjort handlede imod Danmarks Interesser og Velværd.

Saa er der de Medlemmer af Mindretallet, der sluttede sig til Hjemmeværnene,